

Nr 424.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående förbättring av sekreterarens hos justitiekanslersämbetet tjänsteställning och avlöning; given Stockholms slott den 10 maj 1918.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels medgiva, att från och med år 1919 den nuvarande sekreterarebefattningen hos justitiekanslersämbetet ombildas till en expeditionsskreteraretjänst med en avlöning av 8,100 kronor, därav lön 5,000 kronor, tjänstgöringspenningar 2,500 kronor och ortstillägg 600 kronor, vartill må kunna komma ett ålderstillägg till lönen, att utgå efter 5 år med 600 kronor,

dels ock förklara, att för åtnjutande av de denne befattningshavare sålunda tillkommande avlöningsförmåner skola gälla samma villkor och bestämmelser, som för närvarande äro stadgade med avseende å de sekreteraren hos justitiekanslersämbetet, enligt den från och med 1910 för samma ämbete gällande avlöningsstaten, tillkommande avlöningsförmåner, med följande tillägg, nämligen

att ifrågavarande befattningshavare skall, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehar, vara pliktig att, när helst så av Kungl. Maj:t prövas lämpligt, låta sig förflyttas till annan befattning inom den centrala förvaltningen,

att för åtnjutande av löneförhöjning efter viss tids tjänstgöring honom icke må föras till last tid, varunder han åtnjutit ledighet för fullgörande av värnplikt, samt

att, därest ifrågavarande befattningshavare, då han intjänat stad-

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 1 saml. 383 häft. (Nr 424.) 1

gad tid för erhållande av löneförhöjning, redan uppnått den levnads-
ålder, vid vilken han enligt bestämmelserna i lagen angående civila
tjänst innehavares rätt till pension är skyldig att avgå från tjänsten,
han icke må tillträda samma förhöjning.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens
vederbörande utskott.

Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest
städse välbevågen.

GUSTAF.

Eliel Löfgren.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 10 maj 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Löfgren anmälde ärende rörande förbättring av sekreterarens hos justitiekanslersämbetet tjänsteställning och avlöning. Därvid anförde föredraganden:

Vid 1878 års riksdag bestämdes avlöningen för sekreteraren vid justitiekanslersämbetet till enahanda belopp, som vid 1870-talets löne-regleringar faststälts för tjänstemän i andra normalgraden vid de centrala ämbetsverken, nämligen lön 3,000 kronor och tjänstgöringspenningar 1,500 kronor, tillhoppa 4,500 kronor, vartill kunde komma två ålderstillägg till lönen, vardera å 500 kronor, efter 5 och 10 år. Riksdagens beslut i detta hänseende skilde sig från Kungl. Maj:ts i ämnet framlagda förslag därutinnan, att detta förslag för sekreteraren upptog lönen till ett 500 kronor högre belopp.

1878 års
riksdag.

Justitiekanslersämbetet i utlåtande den 25 oktober 1902.

I underdånigt utlåtande den 25 oktober 1902 yttrade sig justitiekanslersämbetet, bland annat, angående lönereglering för ämbetets tjänstemannapersonal, och anförde därvid, att löneförmånerna för sekreteraren syntes böra bestämmas i överensstämmelse med vad motsvarande tjänstemän i andra statens ämbetsverk kunde varda vid allmän lönereglering tillagt. I sammanhang därmed erinrades, att Kungl. Maj:t genom nådigt brev den 9 februari 1858, med avseende å vikten och mångfalden av de ärenden, som förekomme till sekreterarens behandling, förklarar honom vara expeditionssekreterare i Kungl. Maj:ts kansli.

Justitiekanslersämbetet i skrivelse den 12 oktober 1907.

I en den 12 oktober 1907 från justitiekanslersämbetet till chefen för justitiedepartementet avlåten skrivelse berördes, bland annat, frågan om reglering av justitiekanslerns avlöningsförmåner. I en vid nämnda skrivelse i avskrift fogad promemoria anfördes, bland annat, följande. De ärenden, vilka från de särskilda statsdepartementen remitterades till justitiekanslern för utlåtandes avgivande, hade mer än fördubblats. I dessa ärenden framställdes rätt ofta till justitiekanslern spörsmål, för vilkas besvarande fordrades mycket arbete och eftertanke samt ej sällan åstadkommande av ytterligare utredning. Konzepten till dessa underdåniga utlåtanden uppsattes även egenhändigt av justitiekanslern, enär hjälp därtill i allmänhet ej kunde påräknas av sekreteraren, vilken vore sysselsatt med granskning av arbetsredogörelserna från de centrala ämbetsverken och Kungl. Maj:ts befallningshavande, fånglistor och mera dylikt.

Löneregleringskommittén i betänkande den 22 maj 1908.

Den 22 maj 1908 avgav löneregleringskommittén betänkande angående reglering av löneförhållanden m. m. vid justitiekanslersämbetet (delen XIII).

I avseende å sekreteraren vid ämbetet erinrade kommittén i detta betänkande, hurusom enligt då gällande instruktion det ålåg denne att biträda vid utarbetandet av de från Kungl. Maj:t till justitiekanslern remitterade ärenden samt uppsätta de skrivelser, som därav föranleddes, ävensom memorial i såväl dessa som andra ärenden, vilka det tillkomme justitiekanslern att anmäla hos Kungl. Maj:t.

Kommittén anförde vidare, att huru än, av en eller annan anledning, arbetet dittills ansetts böra fördelas mellan tjänstemännen vid justitiekanslersexpeditionen, kommittén dock hölle före, att efter skedd lönereglering arbetet borde så ordnas, att justitiekanslern kunde erhålla kraftigt och värdefullt biträde av sekreteraren vid de utrednings- och uppsättningsgöromål, som föranleddes av de från Kungl. Maj:t till justitie-

kanslern remitterade ärenden. Det syntes kommittén, att i den nya instruktion, vilken efter löneregleringen säkerligen komme att utfärdas för justitiekanslersämbetet, en föreskrift borde intagas, på grund varav sekreteraren kunde åläggas att övertaga den föredragning inför justitiekanslern av brottmål, vilken krävdes för bedömande, huruvida talan borde fullföljas mot hovrätts utslag.

Kommittén hemställde, att sekreteraren måtte fortfarande hänföras till andra normalgraden för tjänstemän i centrala ämbetsverk med en avlöning av 5,800 kronor, därav 3,600 i lön, 1,800 i tjänstgöringspenningar och 400 i ortstillägg, vartill kunde komma två ålderstillägg till lönen, det ena med 500 kronor efter fem år och det andra, likaledes med 500 kronor, efter ytterligare fem år.

Den i enlighet med kommitténs förslag av Kungl. Maj:t till 1909 års riksdag gjorda framställningen i ämnet blev jämväl av riksdagen bifallen. 1909 års riksdag.

Enligt den för justitiekanslersämbetet den 29 oktober 1909 utfärdade instruktion åligger sekreteraren

*Sekreterarens
nuvarande
äligganden.*

att bereda och inför justitiekanslern föredraga ärenden om fullföljd av talan mot hovrätts utslag i brottmål ävensom de ärenden i övrigt, vilka justitiekanslern för sådant ändamål överlämnat till sekreteraren, så ock att uppsätta skrivelser, memorial och utlåtanden i dessa ärenden;

att, där ej ärende, som av Kungl. Maj:t remitterats till justitiekanslern eller angår fullföljd av talan i kronan rörande rättegång, överlämnats till sekreterarens föredragning, biträda vid ärendets handläggning;

att uppsätta de förteckningar och berättelser, vilka, efter vad i instruktionen närmare angives, böra till Kungl. Maj:t årligen ingivas;

att författa avgående skrivelser i övriga ärenden, som hos justitiekanslern förekomma;

att kontrasignera avgående skrivelser, memorial och utlåtanden; samt

att mellan amanuenserna fördela de göromål, som böra av dem verkställas (§ 6).

Nyssberörda förteckningar och berättelser äro följande:

a) förteckning å de av Kungl. Maj:t till justitiekanslerns handläggning överlämnade äldre och nyare oavgjorda mål med uppgift för vart och ett om vad därvid blivit åtgjort; och

b) särskild förteckning över alla de av justitiekanslern under föregående året handlagda mål och ärenden av olika slag, därvid särskilt bör anmärkas, huruvida justitiekanslerns befattning med kronobalansmålen

eller den honom åliggande granskning av ämbetsverks och myndigheters arbetsredogörelser och arbetsförteckningar med mera föranlett någon justitiekanslerns åtgärd (§ 4, sådan denna paragraf lyder enligt kungörelsen den 23 september 1915).

Justitiekanslersämbetet i skrivelsen den 24 augusti 1917.

I en till chefen för justitiedepartementet ställd, den 24 augusti 1917 dagtecknad skrivelse, har nu justitiekanslern gjort framställning om att åtgärder måtte vidtagas för förbättring av sekreterarens ämbetsställning och avlöning. I skrivelsen framhåller justitiekanslern, hurusom de till kanslerns handläggning hörande ärenden under de senaste åren i hög grad ökats, och att detta särskilt vore fallet med avseende å de från statsdepartementen kommande ärenden, i vilka underdånigt utlåtande infordrades från justitiekanslern. Justitiekanslern hade därför nödgats att, för att i skäligen tid medhinna göromålen, i allt större och större utsträckning anlita den hos justitiekanslern anställda sekreteraren för beredning och föredragning av ärenden samt uppsättning av underdåniga utlåtanden och andra expeditioner. Sekreterarens tjänsteverksamhet hade därigenom blivit allt mera krävande och kunde numera jämföras och likställas med exempelvis kanslirådens i Kungl. Maj:ts kansli; sekreterarens tjänsteverksamhet kunde till och med sägas fordra en allsidigare utbildning, då ju Kungl. Maj:ts remisser för erhållande av justitiekanslerns underdåniga utlåtande inkomme icke från allenast ett statsdepartement utan från dem samtliga med deras olikartade verksamhetsområden. Det syntes justitiekanslern därför orättvist och obilligt, att sekreteraren skulle i avlöningshänseende vara likställd med tjänstemän av andra normalgraden i de centrala ämbetsverken, allra helst som han icke kunde påräkna befordran hos justitiekanslern. Därest icke sekreterarens tjänsteställning och avlöning förbättrades, komme det att bliva svårt, om icke omöjligt, att vid en eventuell ledighet få tjänsten besatt med en person, som besutte för densamma numera behövligen kvalifikationer. Av dessa skäl hade kanslern ansett sig böra hemställa om proposition till riksdagen om förbättring av sekreterarens hos justitiekanslern ämbetsställning och avlöning. För sin del ansåge kanslern honom böra uti ifrågavarande hänseende jämsställas med kansliråden i Kungl. Maj:ts kansli; därest kanslern icke vunne gehör för denna uppfattning, ville han hemställa om sekreterarens likställande med hovrättsråden i Svea hovrätt; den utbildning och den omdömesförmåga, som fordrades hos dessa ämbetsmän, måste förefinnas även hos sekreteraren, om han skulle kunna uppfylla de krav, som numera ställdes på honom.

Till närmare utredning i saken hänvisade kanslern till en på hans uppmaning av sekreteraren uppsatt promemoria i ärendet.

I nämnda promemoria redogör sekreteraren för honom tillerkända avlöningsförmåner ävensom för tillkomsten av därom gällande bestämmelser. I anslutning härtill erinrar han om vissa fall, då avvikelser från de fastställda normalgraderna ägt rum. Så åtnjöte sekreteraren i Svea hovrätt, vilken visserligen ålagts någon föredragningskyldighet, men vilkens göromål åtminstone i övrigt vore av enkel beskaffenhet, enligt gällande avlöningsstat en begynnelseavlöning om 6,400 kronor, därav lön 4,000, tjänstgöringspenningar 2,000 och ortstillägg 400, vartill kunde komma tre ålderstillägg om 500 kronor vardera; slutavlöningen utgjorde således 7,900 kronor förutom sportler. Sekreteraren i Göta hovrätt hade samma avlöning med undantag av ortstillägget. Sekreterarne hos riksdagens justitieombudsman och militieombudsman åtnjöte en avlöning om 6,000 kronor med två ålderstillägg om 500 kronor vardera. Då militieombudsmannen berättigats anvisa ett belopp av 800 kronor åt den tjänsteman, som ansvarade för registratorsgöromålen å hans expedition, syntes militieombudsmannens sekreterare uppbära ytterligare sistnämnda belopp. Enär sekreterarne hos bemälda ombudsmän icke hade att vidkännas avdrag för pensionering, vore skillnaden mellan deras avlöning och avlöningen för sekreteraren hos justitiekanslersämbetet i verkligheten större än uppgivna siffror utvisade; efter dylika avdrag uppbure sekreteraren hos justitiekanslersämbetet, även första ålderstillägget inberäknat, icke fullt 6,000 kronor om året.

Sekreteraren framhåller vidare, hurusom det arvode, som förut funnits för en amanuens för föredragning av brottmål, syntes kunnat lämna tillgång att åtminstone höja sekreterarens hos justitiekanslersämbetet avlöning något över andra normalgraden; arvodesbeloppet överstege skillnaden mellan avlöningarna för andra och tredje graderna.

I enlighet med löneregleringskommitténs förslag hade emellertid denna amanuensbefattning indragits, och i förutberörda instruktion för justitiekanslersämbetet hade föreskrivits, att det skulle åligger sekreteraren att föredraga ovan nämnda brottmål. Men härjämte ålades sekreteraren att bereda och inför justitiekanslern föredraga även de ärenden i övrigt, vilka justitiekanslern för sådant ändamål till honom överlämnade; vare sig föredragning ägde rum eller icke hade sekreteraren enligt instruktionen att biträda med utredning, uppsättning av skrivelser, utlåtanden m. m.

Den nya instruktionen innebure således en utvidgning av sekreterarens göromål i förhållande till vad löneregleringskommittén föreslagit. Vad anginge dessa föreskrifters tillämpning i praktiken, hade åtminstone under senare åren så förfarits, att sekreteraren i allmänhet föredragit, förutom brottmålen, de kronomål, som inkommit för prövning av fråga om fullföljd. Beträffande de från Kungl. Maj:t och statsdepartementen inkomna remissärenden hade en del av sekreteraren föredragits och i övrigt så förfarits, att justitiekanslern efter att hava tagit del av handlingarna — och eventuellt även uppsatt koncept till utlåtande — överlämnat handlingarna till sekreteraren med anmodan till honom att yttra sin mening i saken. Även beträffande de flesta övriga hos justitiekanslersämbetet förekommande ärenden hade, i den mån föredragning icke av justitiekanslern påkallats, enahanda

tillvägagångssätt iakttagits. Uppsättning av utlåtanden och dylikt hade justitiekanslern efter lämplighet fördelat mellan sig och sekreteraren.

Sekreteraren påpekar vidare, hurusom arbetsmängdens ökning under de senare åren inverkat även på omfattningen av sekreterarens göromål, samt meddelar till upplysning härav dels en i kommitténs förutnämnda betänkande intagen tabell dels ock en annan med stöd av justitiekanslersämbetets arbetsberättelser under motsvarande rubriker uppgjord tabell, avseende det år, kommittébetänkandet avgavs, ävensom åren därefter.

Ökningen av göromålen hos justitiekanslersämbetet stode delvis, meddelar sekreteraren vidare, i sammanhang därmed, att nya slag av ärenden under senare åren överlämnats till justitiekanslersämbetets handläggning. Som exempel härpå framhålles följande.

I lagen angående uppsikt å vissa jordbruk i Norrland och Dalarne den 25 juni 1909 hade föreskrivits, att mål, som enligt samma lag vid domstol anhängiggjordes, skulle behandlas i den för brottmål stadgade ordning, varjämte beträffande rätt att fullfölja talan mot hovrätts utslag i målet hänvisats till 30 kap. rättegångsbalken. Fullföljden ankomme alltså på justitiekanslersämbetet.

Genom lagen om allmän pensionsförsäkring den 30 juni 1913 hade stadgats, att justitiekanslern finge överklaga pensionsstyrelsens beslut; härjämte hade för övriga, som finge föra dylik klagan, rätten härtill gjorts beroende av justitiekanslerns medgivande.

Enligt lagen om krigsdomstolar och rättegången därstädes den 23 oktober 1914 hade justitiekanslern vid förfall för krigsfiskal att förordna ställföreträdare. Justitiekanslern utfärdade även kungörelse om lediga krigsfiskalsbefattningar, mottog ansökningshandlingar och avgåve underdåniga förslag till krigsfiskalsbefattningarnas tillsättande. Enligt äldre författning hade det tillkomme justitiekanslern endast att förordna särskild åklagare vid krigsrätt, då mål förekommit, där officer vore tilltalad, eller åtal vore av den grannliga och viktiga beskaffenhet, att dess utförande ej lämpligen borde anförtros åt väbel eller underofficer.

På grund av lagen den 14 maj 1915 om ändrad lydelse av 30 kap. rättegångsbalken måste justitiekanslern numera, då fullföljd av talan mot hovrätts utslag i brottmål ifrågakomme, själv verkställa fullföljden och ägde icke såsom förut förordna annan.

Enligt krigshandelslagen skulle allmän åklagare om anhängiggjorda åtal för brott mot samma lag underrätta justitiekanslern, som kunde förordna om åtalets nedläggande.

Löneregleringskommittén i utlåtande den 30 april 1918.

I ett över justitiekanslersämbetets nu ifrågavarande framställning den 30 april 1918 avgivet infordrat utlåtande yttrar löneregleringskommittén:

I ett, enligt Kungl. Maj:ts föreskrift, till riksdagens bankoutskott avgivet likaledes den 30 april 1918 dagtecknat utlåtande, hade kommittén tillstyrkt, att sekreterarbefattningarna vid justitieombudsmannens och militieombudsmannens expeditioner bleve ombildade till expeditionssekreterarbefattningar med avlöning, motsvarande den, som tillkomme byråchefer i centrala ämbetsverk, reglerade enligt den s. k. statskontorstypen.

Såväl av vad i det nu föreliggande ärendet förekommit som av vad vid besök, som medlemmar av kommittén gjort å justitiekanslerns och riksdagens båda ombudsmäns expeditioner, inhämtats, hade kommittén bibringats den uppfattningen, att sekreterarbefattningarna vid oförmälda tre expeditioner borde vara i avlöningshänseende jämnställda.

I fråga särskilt om sekreteraren hos justitiekanslern gäve den utredning, kommittén i sådant avseende förebragt, vid handen, att de göromål, som ålåge denne befattningshavare, vore av synnerligen krävande natur. I sådant hänseende ville kommittén jämväl erinra, hurusom på senare tid sekreteraren i avsevärd grad tagits i anspråk för besvarande av skriftliga förfrågningar, som till justitiekanslern inkommit från ämbets- och tjänstemän angående tolkning av gällande lagar och författningar.

Kommittén ansåge sig fördenskull kunna tillstyrka, att den nu ifrågavarande befattningshavaren i avlöningshänseende likställdes med tjänstemän i tredje normalgraden och således tillerkändes lön 5,000 kronor, tjänstgöringspenningar 2,500 kronor och ortstillägg 600 kronor, vartill efter 5 år skulle kunna komma ett ålderstillägg till lönen å 600 kronor.

I likhet med vad kommittén förordat beträffande motsvarande befattningshavare vid justitieombudsmans- och militieombudsmansexpeditionerna ansåge kommittén, att vid löneregleringens genomförande sekreteraren hos justitiekanslern borde erhålla benämningen *expediti onsskreterare*, vilken benämning tillförne och för ej länge sedan tillkommit denne befattningshavare.

Någon rätt för den nuvarande innehavaren av sekreterarbefattningen hos justitiekanslern att för ålderstillägg såsom expeditionsskreterare tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring ansåge kommittén icke böra förekomma, lika litet som ett dylikt medgivande plägat lämnas i andra likartade fall, då befattning uppflyttats från lägre till högre avlöningsgrad.

I övrigt torde nu gällande avlöningsvillkor för justitiekanslersämbetet (bihang till svensk författningssamling nr 89, år 1909) böra för den nye expeditionsskreteraren äga giltighet, med iakttagande därav,

att — på sätt stadgats vid senaste lönereglering för statsdepartementen — ifrågavarande befattningshavare skulle, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehade, vara pliktig att, när helst så av Kungl. Maj:t prövades lämpligt, låta sig förflyttas till annan befattning inom den centrala förvaltningen,

att för åtnjutande av löneförhöjning efter viss tids tjänstgöring honom icke finge föras till last tid, varunder han åtnjutit ledighet för fullgörande av värnplikt, samt

att, därest ifrågavarande befattningshavare, då han intjänat stadgad tid för erhållande av löneförhöjning, redan uppnått den levnadsålder, vid vilken han enligt bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension vore skyldig att avgå från tjänsten, han icke finge tillträda samma förhöjning.

De av kommittén förordade högre avlöningsförmånerna torde böra äga giltighet från och med ingången av nästinstundande år 1919.

Under åberopande av vad sålunda anförts tillstyrkte kommittén, att från och med år 1919 den nuvarande sekreterarbefattningen hos justitiekanslern ombildades till en expeditionsskreterartjänst med en avlöning av 8,100 kronor, därav lön 5,000 kronor, tjänstgöringspenningar

2.500 kronor och ortstillägg 600 kronor, vartill skulle kunna komma ett ålderstillägg till lönen, att utgå efter fem år med 600 kronor.

Departements-
chefen.

Av den utredning, som sålunda blivit förebragt i detta ärende, synes mig framgå, att starka skäl tala för att giva den hos justitiekanslersämbetet anställda sekreteraren en förbättrad tjänsteställning samt höja de honom tillkommande avlöningsförmånerna. De göromål, som åligga denne tjänsteman, hava under årens lopp blivit av allt mera krävande natur. Härtill har medverkat ej blott den starka tillväxten av ärendenas antal över huvud taget, utan jämväl att till justitiekanslersämbetets handläggning överlämnats nya slags ärenden av ganska skiftande beskaffenhet. Detta gör, att allt större anspråk måste ställas på sekreterarens insikter, erfarenhet och omdöme. Det alltjämt ökade antalet av mera svårlösta spörsmål, som underställas justitiekanslerns prövning, gör det också angeläget, att denne till närmaste medhjälpare har en väl kvalificerad tjänsteman, med vilken han i förekommande fall kan rådföra sig.

En nödvändig förutsättning för, att justitiekanslern skall hava utsikt att kunna få som sekreterare behålla eller förvärva en person med dylika kvalifikationer, är emellertid enligt min mening, att denne tjänstemans avlöningsförmåner avsevärt förbättras. Jag är därför ense med löneregleringskommittén därom, att nu ifrågavarande befattningshavare i avlöningshänseende likställes med tjänstemän i tredje normalgraden och således tillerkännes en begynnelseavlöning av 8,100 kronor jämte ett ålderstillägg efter 5 år å 600 kronor.

Med avseende å den förändrade benämning, som i sammanhang härmed torde böra givas nu ifrågavarande tjänsteman, skulle visserligen kunna ifrågasättas att tillägga honom benämningen kansliråd, då ju justitiekanslersämbetet tillhör Kungl. Maj:ts kansli. Då denna benämning likväl ej väl passar för sekreterarna å riksdagens justitieombudsmans- och militieombudsmansexpeditioner, med vilka befattningshavare nu ifrågavarande tjänsteman torde böra likställas, instämmer jag i löneregleringskommitténs förslag att han, i likhet med vad kommittén hemställt med avseende å sekreterarna å justitieombudsmans- och militieombudsmansexpeditionerna, erhåller benämningen *expeditionssekreterare*.

För åtnjutande av avlöning å den sålunda omändrade tjänsten torde böra stadgas de villkor, löneregleringskommittén i sådant avseende föreslagit.

Under åberopande av vad jag sålunda anfört får jag hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

dels medgiva, att från och med år 1919 den nuvarande sekreterarbefattningen hos justitiekanslersämbetet ombildas till en expeditiionssekreterartjänst med en avlöning av 8,100 kronor, därav lön 5,000 kronor, tjänstgöringspenningar 2,500 kronor och ortstillägg 600 kronor, vartill må kunna komma ett ålderstillägg till lönen, att utgå efter 5 år med 600 kronor,

dels ock förklara, att för åtnjutande av de denne befattningshavare sålunda tillkommande avlöningsförmåner skola gälla samma villkor och bestämmelser, som för närvarande äro stadgade med avseende å de sekreteraren hos justitiekanslersämbetet, enligt den från och med år 1910 för samma ämbete gällande avlöningsstaten, tillkommande avlöningsförmåner, med följande tillägg, nämligen

att ifrågavarande befattningshavare skall, med bibehållande av den tjänstegrad och den avlöning han innehar, vara pliktig att, när helst så av Kungl. Maj:t prövas lämpligt, låta sig förflyttas till annan befattning inom den centrala förvaltningen,

att för åtnjutande av löneförhöjning efter viss tids tjänstgöring honom icke må föras till last tid, varunder han åtnjuter ledighet för fullgörande av värnplikt, samt

att, därest ifrågavarande befattningshavare, då han intjänat stadgad tid för erhållande av löneförhöjning, redan uppnått den levnadsålder, vid vilken han enligt bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension är skyldig att avgå från tjänsten, han icke må tillträda samma förhöjning.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen täcktes Hans Maj:ts Konungen förordna, att till riksdagen skulle avlåtas proposition i ämnet av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Henry Lindberg.